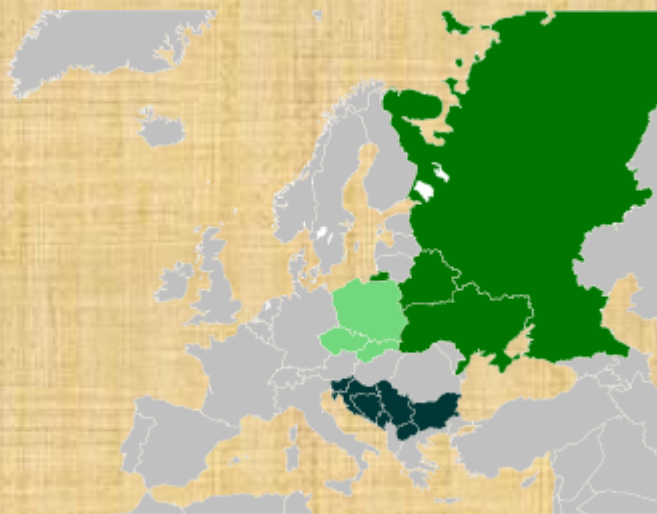

Славяни

Съвременни държави, в които официалният език е категоризиран като славянски

Славяните представляват група от народности, обитавали Източна [Европа](#) до 7–10 век от н.е. и говорили езици, които съвременна [лингвистика](#) обединява под общото название [славянски](#).

Славянските езици спадат към [индоевропейската](#) езикова група. Може да се смята за безспорно, че тяхната прародина е [Европа](#). По археологически и лингвистични данни е установено, че са населявали обширни области, заключени между [Карпатите](#), [Балтийско море](#) и реките [Одра](#), [Днестър](#) и [Днепър](#). Според някои теории [около 2 хилядолетие пр.н.е.](#) съществувала обща балто-германо-славянска група езици, от които по-късно се отделили прагерманският и балтийският език^[източник?]. Така, към началото на [първото хилядолетие пр.н.е.](#) се оформил общият [праславянски език](#), който запазил своята архаичност и имал [редица сходства](#) с иранските и индийските езици, с които влиза в групата на [сатем езиците](#)^[източник?].

В резултат на [Великото преселение на народите](#) през [3 век](#), славяните започнали да напускат своите първоначални територии. Оформили се три племенни [групи славяни](#) — западна, наречена *венеди*, източна — *анти* и южна — *славини*. До края на [5 век](#) южните славяни заели териториите северно от река [Дунав](#) (приблизително териториите на днешна [Унгария](#), [Румъния](#) и част от [Украйна](#)). Така славяните влезли в непосредствена близост с римо-византийската култура, която оказала значително влияние върху тяхното развитие.

Първоначално славяните обитавали районите между горното течение на река [Висла](#), Северните [Карпати](#) и река [Днепър](#). Това е обширна гориста територия в Източноевропейската равнина, осеяна с множество малки реки, езера и блата. В тамошните земи, при съответните климатични условия, се оформил древният славянски материален и социален бит, който запазил спецификите си през следващите

две хилядолетия. В този обширен район славяните остават до Великото преселение на народите, което е в края на 3в.сл.Хр.

Славянският бит и мислене били изцяло предопределени от средата на първите им местоживелища. Славяните били предимно земеделци, но също се занимавали и със [СКОТОВЪДСТВО](#). Отглеждали най-вече [едър рогат добитък](#) и свине, а също и [коне](#). Археологията, лингвистиката, ономастиката, религиозните проучвания доказват, че конят е бил добре познато и равномерно разпространено сред славяните животно. Отглеждани от славянските племена са редица растителни култури - просо, лен, пшеница и др.

Разпространени занаяти били ковачеството, гърнчарството, дърводелството, тъкачеството и др. Първоначално керамиката била изработвана на ръка, но впоследствие е възприето гърнчарското колело и усъвършенствали технологията по приготвянето и изпичането на глината.

Социалната структура на славянското общество не се отличавала от тази на другите варварски народи, появили се на историческата сцена в прехода между [Античността](#) и [Средновековието](#). Основната обществена единица била родовата община ([задруга](#)), оглавявана от старейшина. Няколко родови общини образували [племето](#), което се управлявало от племенен [вожд](#), наречен [княз](#).

От началото на VI век славяните, които живеели на север от река Дунав, започнали системни нападения в земите на Византийската империя. Това принудило император Анастасий да изгради 70-километрова стена за защита на столицата си Константинопол, започваща от крепостта Деркос на Черно море до Силимврия на Мраморно море. Първоначално славянските набези са били породени с цел ограбване на византийските богатства и били съпроводени с разрушения и отвлечени пленници. По времето на император Юстиниан I (527-565) славянските атаки станали особено ожесточени и монархът предприел нови укрепителни строителства по границите на държавата и по крепостните стени на застрашените градове. Важни политически ходове на византийците били опитът да се привлекат славяни на служба в ромейската армия, както и да се предизвикат размирици между отделните славянски племена. Тези действия обаче имали само временен успех и през 549 и 550 г. последвали нови инвазии. При последната масирана атака три славянски отряда достигнали до Солун и презимували по земите на империята.

Последното десетилетие на VI век бележи началото на трайното отсядане на славяните във византийските земи, разположени на юг от река Дунав. През 584 г. славяните за първи път обсадили град Солун. Последвали още четири неуспешни обсади, които замалко не довели до превземането на втория по големина град във Византия. За сметка на това обаче земите около крепостта били заселени от многобройно славянско население, което постепенно преминало към по-мирен начин на живот.